

Deze tekst is auteursrechtelijk beschermd en wordt als gratis download aangeboden voor privé- en educatief gebruik. Hij mag zonder toestemming en in zijn geheel afgedrukt en vermenigvuldigd worden (bvb voor gebruik in de klas), op voorwaarde dat hij niet wordt aangepast, ingekort, samengevat of op eender welke andere manier wordt gewijzigd. Het doorverkopen van deze tekst of er op eender welke andere manier geld aan verdienen (bvb door hem aan te bieden in een commerciële verhalenbundel of via betalende online diensten) is niet toegestaan. Het is verboden om de naam van de auteur en/of deze copyrightgegevens te verwijderen. Voor elk ander gebruik dan hierboven bepaald, is voorafgaandelijk de schriftelijke toestemming van de auteur vereist.

De grimoire van Elphas werd voor het eerst gepubliceerd in *Het grote Bibberboek* (Abimo Sint-Niklaas, 2006 - ISBN 90 59323 14 9).

De grimoire van Elphas

[Johan Vandevelde]

1.

‘We zijn er!’

Mams zei het op een toon alsof ze net op de parkeerplaats van *Bobbejaanland* waren aangekomen. Misschien was het voor haar ook wel even opwindend als een uitstapje naar een pretpark, maar voor Bram was het een reis naar de Hel.

Was het maar een uitstapje van één dag, dan zou hij morgen weer wakker worden in zijn oude kamer met zicht op de appelboom in de tuin en kon hij met zijn vrienden gaan basketballen in het park.

Maar paps had die promotie aangenomen en er was geen weg terug. Hoogveldstraat 54 was Brams nieuwe adres tot hij oud genoeg zou zijn om eruit te trekken.

Hij stapte uit de auto en keek naar het rijtjeshuis met de witgekalkte gevel. De voordeur was donkerblauw en voor de ramen hingen houten bloembakken. Bram vond dit het lelijkste huis dat hij ooit had gezien.

De verhuiswagen stond half op de stoep en een ladderlift leunde tegen het open raam op de eerste verdieping, waardoor het leek alsof het huis zijn tong uitstak. Een voor een gingen de meubelen en de kartonnen dozen de hoogte in en verdwenen in de gapende mond.

‘Kom op, Bram’, zei paps, ‘sta daar nou niet te mokken. Er is werk aan de winkel!’

Mams en paps haalden de koffers uit de auto. Daarin zaten de meest noodzakelijke dingen, zoals kleren, eten en toiletgerei. Zo hoefden ze de eerste dagen niet hopeloos te zoeken in de massa dozen.

Bram nam zijn sporttas en sloot de auto af. Toen hij de straat overstak viel zijn blik op het huis ernaast. De gevel was asgrijs, de deur zwart en alle ramen waren bezet met tralies, waardoor het huis op een gevangenis leek. Was de buurt hier dan zo onveilig of waren de mensen die er woonden gewoon erg bang? Op de tweede verdieping bewoog een gordijn en Bram zag een glimp van een gezicht. Even maar, toen was het weer weg.

Bram volgde zijn ouders het huis in. De woonkamer was links en de keuken lag er vlak achter. Daar kwam een deur uit op de tuin. Die *tuin* was gewoon een binnenplaats van drie

bij vier meter met een vloer van betontegels en een bakstenen muur. Gelukkig had paps groene vingers en hij zou de tegels vast uitbreken om er gras te zaaien.

Bram voelde zich hier net alsof hij voor het eerst bij iemand op bezoek kwam. Daar moest hij ook altijd naar het toilet vragen.

‘Je kamer is boven, eerste deur links’, zei paps, terwijl hij de koffers in de hal neerzette. Bram was toch wel nieuwsgierig en liep de trap op.

Hij verwachtte het ergste, maar het was nog erger! De muren van zijn kamer waren in misselijk roze geschilderd en langs de wand liep een sierband met lammetjes en konijntjes erop. Het vaste tapijt was paars en voor de ramen hingen gordijnen met kanten randjes.

‘En?’, vroeg paps terwijl hij achter hem kwam staan.

‘Ik geloof dat ik moet kotsen’, kreunde Bram.

Zijn vader lachte. ‘De vorige eigenaars hadden een meisje van zeven. Volgende week gaan we er eens goed tegenaan en dan mag jij al die konijntjes en lammetjes met de stoomstripper te lijf gaan.’

Volgende week? Dat betekende dat hij minstens zes nachten in deze nachtmerrie moest slapen! Hij zou vast over pony’s en haarlintjes dromen. Dat kon niet gezond zijn voor een jongen van zijn leeftijd.

In een hoek stonden de dozen waar Bram met viltstift zijn naam op had geschreven. De planken van zijn meubels en zijn bed stonden al tegen de muur. Paps beloofde dat hij straks zou helpen om alles in elkaar te zetten.

Bram scheurde het kleefband van een van de dozen en vond zijn cd’s. Hij zette zijn cd-speler op zijn bureaustoel en stak de stekker in het stopcontact. Hij had net een cd uit zijn doosje gehaald toen hij een vreemd geluid hoorde.

Dim-dim-dim

Bram keek uit het raam. Zijn kamer lag aan de achterzijde van het huis en keek uit op een stel kale achtergevels. Het was een echte Belgische zomer met een grijze lucht en fijne regendruppeltjes die tegen de ruit plakten.

Dim-dim

Wat was dat toch? Bram leunde voorover op de vensterbank en drukte zijn wang tegen het glas. Zijn adem besloeg de ruit. Hij zag de betonnen tegels beneden. De tuin van het huis ernaast was al niet veel beter. De eigenaar had waarschijnlijk geen groene vingers zoals paps.

Dim-dim-dim

Bram deed het raam open en leunde naar buiten. Het geluid kwam van achter de muur bij de burelen.

Dim-dim-dim-dikdikdikdikdik

Een oranje basketbal rolde over de stenen en een jongen liep er achteraan. Hij had lang zwart haar, dat tot op zijn schouders hing, maar zijn gezicht was erg bleek, alsof hij in jaren geen zonlicht had gezien. Hij was ongeveer van Brams leeftijd. Misschien konden ze vrienden worden!

Bram floot tussen zijn tanden.

De jongen raapte zijn bal op en keek omhoog in de richting van het geluid. Hij had grote donkere ogen die als glanzende kniekers in zijn bleke gezicht zaten, maar was erg mager en zijn oogkassen waren omrand met een donkere schaduw, waardoor hij iets weg had van een levend lijk. Hij droeg een zwarte broek, een wit hemd en daarover een zwart jasje.

Hij kwam vast net van een huwelijk of van een begrafenis.

Bram stak zijn hand op, maar de jongen keek hem geschrokken aan, liet zijn bal vallen en rende zonder meer het huis in.

Dat was vreemd, dacht Bram. Waarom vluchtte hij ineens weg? Zo monsterachtig zag hij er nu ook weer niet uit. Misschien was dat joch gewoon ontzettend verlegen?

Maar Bram gaf zich niet zomaar gewonnen. Ze hadden in elk geval toch al één ding gemeen. Verwoed doorzocht hij alle dozen tot hij zijn basketbal vond.

'Waar ga je heen?' vroeg mams toen hij beneden de woonkamer voorbij spurtte.

'Hiernaast. Er is een jongen!'

'Oké, maar niet te lang. We kunnen alle hulp gebruiken!'

Bram stopte voor de zwarte deur van het huis ernaast. Er zat een kleurig glasraam in, dat net als alle ramen was afgezet met tralies. De figuren in het glas kon Bram niet onderscheiden omdat het donker was binnen.

Er was geen deurbel, dus klopte hij aan en wachtte. Het bleef muistil binnen.

Bram probeerde opnieuw en bonsde deze keer hard met zijn vuist op het zwarte hout, zodat hij het binnen door het huis kon horen galmen. Als de jongen dit niet had gehoord, dan was hij potdoof!

Eindelijk hoorde hij voetstappen. Achter de deur werden wel vier grendels weggeschoven. Het slot klikte en de deur ging open.

Bram zette automatisch een stapje achteruit toen de imposante gestalte in de deuropening verscheen. Het was een grote, oude man met een lang, rimpelig gezicht, dat al even bleek was als dat van de jongen in de tuin. Hij droeg dezelfde zwarte kleren, waardoor hij op een begrafenisondernemer leek. Om zijn nek hing een groot houten kruis en om zijn rechter ringvinger zat een zilveren ring. Zijn vette grijze haar plakte tegen zijn hoofd en zijn bleke ogen starden streng naar de jongen op de drempel.

Bram klemde zijn basketbal met beide armen tegen zijn borst, alsof hij bang was dat de man hem uit zijn handen zou rukken.

'Euh, d-dag meneer ', stamelde hij. 'Ik ben Bram, van hiernaast. We zijn pas verhuisd en ik heb nog geen vrienden. Mag, euh... uw zoon buiten komen spelen?'

De man keek hem aan met zo'n kille blik dat elk haartje op Brams lichaam overeind kwam.

'Ik heb geen zoon', antwoordde de man met hese stem.

'Maar de jongen in de tuin...'

'Lucas heeft geen vrienden nodig.'

En nog voor Bram kon antwoorden, sloeg de deur weer in het slot en werden de zware grendels er weer voor geschoven.

'Kwal!' schold Bram naar de deur, maar hij zei het zacht genoeg opdat het onderwerp erachter het niet zou horen.

2.

Gelukkig was het pikdonker 's nachts, zodat Bram niet tegen het misselijkmakende behang aan hoefde te kijken, maar 's ochtends verging hem steevast alle eetlust wanneer de zon de konijntjes en de lammetjes in volle gloed zette. Hij had de verf al uitgekozen. Het plafond zou hij zwart schilderen en de muren knalblauw. Zijn ouders vonden het een vreselijke

combinatie, maar Bram vond dat ze hem dit wel mochten gunnen als hij zo lang in het snoeproze moest slapen en hiermee was de discussie gesloten.

Mams en paps moesten nog een paar zaken in orde brengen op het gemeentehuis en gingen van daar verder naar de decoratiewinkel om behang uit te kiezen voor de zithoek en een kleurtje voor de eetkamer. Ze zouden dan ook meteen de verf voor Brams kamer meebrengen. Hij had de hele ochtend voor zichzelf en zijn plannen stonden al vast. Hij zou zijn PlayStation uit de doos halen en eens lekker zijn frustraties wegschieten. Maar nauwelijks had hij zijn spelcomputer gevonden, of hij hoorde weer dat gebons buiten.

Deze keer zou hij zich niet laten afschepen en hij rende naar beneden, de tuin in.

De ladder, die paps gisteren had gebruikt om de klimop te verwijderen, stond er nog. Bram zette hem tegen de muur en klom erop. De jongen had hem niet gezien, maar nu wist Bram zijn naam.

‘Hoi Lucas!’

De jongen keek verbaasd op. De bal bonsde op de grond en rolde tegen de muur tot stilstand.

‘Niet weglopen’, zei Bram snel. ‘ik wil gewoon kennismaken.’

Lucas bleef staan, maar zijn blik schoot schichtig naar de tuindeur. ‘Ik mag niet met vreemden praten’, zei hij met een hoog, beverig stemmetje.

‘Jij bent Lucas en ik ben Bram’, zei Bram. ‘Nu zijn we geen vreemden meer. Zullen we samen spelen? Ik heb een echte wedstrijdbal.’

Lucas’ blik schoot opnieuw naar de tuindeur en dan weer naar Brams lachende gezicht.

‘Vind je het goed als ik er even bij kom?’ Bram klom verder de ladder op en de jongen zette een stap achteruit. Bram gooide zijn bal over de muur en sprong er achteraan.

‘Je hoeft niet bang te zijn hoor. Ik ga je heus niet bijten.’ Hij bonsde zijn bal op het beton.

Maar Lucas werd nu heel zenuwachtig en keek steeds weer naar de tuindeur.

‘Jij weet vast wel een coole plek in de buurt waar we kunnen basketballen.’

De jongen zei niets.

‘We kunnen ook gewoon wat rondhangen in het park en naar de meisjes kijken. Of we kunnen bij mij thuis gaan. Ik heb een PlayStation.’

‘Ik kan niet.’

‘Wat kun je niet? Naar de meisjes kijken? Computerspelletjes spelen?’

‘Ik kan het huis niet uit.’

‘Toch wel voor even?’

Opnieuw schudde Lucas nee.

‘Morgen dan?’

Lucas’ nee-schuddende hoofd stond niet stil.

‘Wanneer kun je dan wel naar buiten?’

‘Nooit’, antwoordde Lucas zacht.

‘Wat bedoel je: nooit? Je gaat toch wel naar school?’

Lucas keek hem aan alsof hij Chinees sprak.

‘Dat gebouw met al die andere kinderen en saaie klojo’s die les geven?’, verduidelijkte Bram lachend.

‘Mijn oom geeft me les’, antwoordde Lucas.

‘Jouw oom? Is dat niet tegen de wet? Maar je mag toch wel... Mag je echt nooit naar buiten?’

‘Mijn oom weet wat goed voor mij is’, weerde Lucas zich.

‘Dat zeggen mijn ouders ook altijd, maar ze sluiten mij toch niet op in huis. Waar zijn je ouders eigenlijk?’

‘Mijn moeder is gestorven bij mijn geboorte en mijn vader heb ik nog nooit gekend.’

‘Maar wat je oom doet is slecht’, zei Bram. ‘Hij mag je niet opsluiten. Je moet er de politie bijhalen!’

‘Nee!’ riep Lucas plots hard. ‘Je moet hier weg. We kunnen geen vrienden worden.’

‘Waarom niet?’

‘Mijn oom. Hij zal met jou hetzelfde doen als...’

‘Lucas!’, riep een kille stem uit het huis.

De jongen werd nog bleker dan hij al was en beefde als een rietje.

‘Ik smeeek je! Maak dat je wegkomt!’

Bram had geen zin om opnieuw oog in oog te staan met die akelige vent. En zeker niet als hij boos was. Hij gooide zijn bal over de muur en Lucas gaf hem een zetje, zodat hij weer op de ladder kon klimmen. Toen hij aan de andere kant weer op de begane grond stond, zag Bram Lucas’ oom boven achter het raam.

Door op zijn PlayStation te spelen, probeerde Bram het voorval te vergeten, maar steeds weer zag hij Lucas’ bleke gezicht en zijn angstige ogen. Er was iets danig mis in het huis eraan. Hij moest denken aan krantenartikelen en tv-reportages over kindermishandeling. Lucas had hulp nodig, zoveel stond vast.

De sleutel kraakte in het slot. Mams en paps waren terug en droegen rollen behangpapier en potten lijm en verf naar binnen. Bram besloot dat het beter was om voorlopig niets over het voorval te vertellen tot hij meer zekerheid had.

toen hij het smurfblauw voor zijn kamer keurde, ging plotseling de deurbel.

Paps deed open en Bram hoorde de stem van Lucas’ oom. Hij klonk behoorlijk boos, maar Bram kon niet verstaan wat hij zei.

‘Dat was mijnheer Dewit van hiernaast’, zei paps toen hij de woonkamer weer binnenkwam.

‘Hij wil dat we Bram verbieden met zijn neefje om te gaan.’

‘Wat?’ schrok mams.

Paps haalde zijn schouders op. ‘Ik weet niet wat hij daar allemaal heeft uitgespookt, maar naar het schijnt heeft hij een slechte invloed op de jongen.’

‘Dat is niet waar!’ riep Bram uit. ‘Die vent heeft een slechte invloed op Lucas! Hij sluit hem op in het huis en hij laat hem niet naar school gaan!’

‘Wie heeft je dat gezegd?’

‘Lucas.’

‘En jij gelooft zomaar wat een wildvreemde jongen je vertelt, de eerste keer dat je hem ontmoet?’

‘Maar die vent...’

‘Die vent heet mijnheer Dewit en hij is een erg aardige man. Bram, ik wil niet dat je onze relaties met de burens verziekt nog voordat we ze hebben leren kennen!’

Paps was behoorlijk boos en Bram wist uit ervaring dat het dan beter was om de strijd te staken. Vroeg of laat zouden ze wel moeten inzien dat hij gelijk had!

3.

De volgende dag leek de zomer eindelijk door te breken. Het was lekker zonnig en warm, maar Lucas was niet te zien. Pas toen het 's avonds wat koeler werd en Bram op het punt stond om zijn pyjama aan te trekken, hoorde hij voetstappen achter de muur bij de burens. Mams en paps waren in de woonkamer het oude behang aan het verwijderen en hij kon ongemerkt langs de keuken de tuin in glippen. Daar zette hij de ladder tegen de muur en klom erop. Lucas zat op de grond in het midden van de binnenplaats. Zelfs bij deze temperaturen droeg hij een lange broek en een wit hemd. Alleen zijn mouwen had hij opgestroopt.

'Hoi', fluisterde Bram.

Lucas schrok en keek op. Hij stond op, wierp even een blik naar het huis en liep toen naar de muur.

'Ik mag niet meer met je omgaan', zei Bram.

'Ik weet het.'

'Ze geloven me niet.'

'Het is beter dat jij je er niet mee bemoeit', zei Lucas.

Toen zag Bram de vlekken op Lucas' armen. Langwerpige rode blaren, vier boven elkaar, alsof iemand hem met een gloeiende ijzeren staaf had bewerkt.

Lucas merkte het en stroopte snel zijn mouwen naar beneden.

'Heeft hij dat gedaan?' vroeg Bram ontzet. 'Die vent hoort in de gevangenis thuis!'

Achter een van de ramen ging plots licht aan en Lucas keek geschrokken om.

'Ga, Bram! Voor hij je ziet!'

Bram klom snel de ladder weer af en toen hij beneden was, hoorde hij Lucas' stem achter de muur.

'kom morgenochtend na tien uur, dan is hij weg.'

Bram beloofde het en haastte zich naar binnen.

Hij wou ongezien zijn kamer binnen sluipen, maar stuitte op paps die net uit de badkamer kwam.

'Ik weet dat je niet kunt wachten om je kamer in orde te brengen', zei hij, 'maar ik wil dat je ons morgen eerst in de woonkamer helpt. oké?'

Bram knikte. Hier kon hij niet onderuit en zijn hoop om de ochtend met Lucas door te brengen viel in het water. Hij moest er iets op vinden.

De volgende ochtend stond Brams bord eenzaam op de afgeruimde keukentafel. Mams en paps waren al volop aan het schilderen en overall hing een scherpe verfgeur. Terwijl hij zijn cornflakes naar binnen werkte keek Bram op de klok, die op het aanrecht stond te wachten tot ze een plekje boven de deur zou krijgen. Het was al kwart voor negen.

'Bram! Ben je bijna klaar?' klonk het uit de woonkamer. Bram deponeerde zijn lege bord in de gootsteen en zijn oog viel op de porseleinen pot met het huilende gezichtje waarin mams de uien bewaarde. Daar was zijn plan!

Bram nam een ui uit de pot en propte hem in de zak van zijn short.

'Daar ben je dan eindelijk!'

Paps stond op de ladder en teisterde het plafond met een verfröller.

'Ga je moeder helpen.'

Mams schilderde de muur van de eethoek in het perzikroze dat ze had uitgekozen. Bram nam een nieuwe verfroller, doopte hem in het perziksap en begon te schilderen.

Ondertussen hield hij voortdurend de klok in de gaten. Toen hij een flink stuk muur had afgewerkt en het vijf voor tien was geworden, besloot Bram dat het tijd was om zijn plan ten uitvoer te brengen. Hij stak zijn rechterhand in zijn broekzak en wroette met zijn duim en wijsvinger in de ui. Vervolgens wreef hij het sap in zijn ogen. Het prikte, maar hij beet op zijn tanden. Daar waren de tranen al. Nu kwam het erop aan om het zo onopvallend mogelijk te brengen. Bram ging naar mams toe en tikte haar aan.

'Ik moet naar de wc', zei hij met een hese stem. Mams schrok hevig.

'Lieverd! Wat is er met je ogen? En je stem?'

'Wat is er mee?' vroeg Bram met een onschuldig gezicht.

'Je bent hees en je ogen zijn helemaal rood en tranerig! Vast een allergische reactie op de verf.'

Paps was het ermee eens dat hij er beter mee kon stoppen voor vandaag en een luchtje moest gaan scheppen in de tuin.

De ladder was natuurlijk binnen, maar Bram schoof de tuintafel tegen de muur en klom erop.

Lucas was nergens te bekennen en het was al vijf over tien. Had hij zich dan vergist? Of misschien was hij mee met zijn oom?

Nee, daar was hij al. Hij stond achter het grote raam en wuifde.

Bram hees zich omhoog tot op de muur en landde met een sprong op de terrastegels aan de andere kant. Zijn handen vonden steun op de grond. De tegels waren vochtig, hoewel het al een paar dagen niet meer had geregend en Bram zag dat de hele muur donker kleurde van het vocht.

Lucas schoof de deur net genoeg open om hem binnen te laten.

Het huis had dezelfde indeling als het zijne, maar het was erg sober ingericht. De muren waren lichtgrijs, waardoor de woonkamer erg groot en kaal leek. Er hingen schilderijen met religieuze taferelen en boven de buffetkast, die vol kaarsen en heiligenbeeldjes stond, hing een groot houten kruis. Het leek wel een kerk!

Op de hoek van de kast stond een kunstig gebeeldhouwde kom met water, omring door glazen flesjes.

'Da's wijwater', vertelde Lucas, die had gezien dat Bram er-naar keek.

Bram stak er zijn hand in en rook eraan. Hij was nog niet veel in een kerk geweest en was nieuwsgierig hoe wijwater rook: als water dus, naar niks.

In het midden van de kamer stond een tafel met twee stoelen. Een zithoek was er niet en een tv evenmin. Tegen de muur stond een boekenkast met erg oude boeken: vooral heiligenlevens en verschillende bijbelversies. Onder het raam dat op de straat uitkwam stond een bureau met een schrijfmachine. Geen pc!

'Hoe is het met je arm?' vroeg Bram.

'Beter', antwoordde Lucas.

'Waarom bel je niet naar de kindertelefoon?'

'Wat is dat?'

'Je weet toch wel wat de kindertelefoon is?'

‘Een kind ken ik wel, maar wat is een *teeveloon*?’

Bram keek hem versteld aan. ‘Je hebt toch wel eens een telefoon gezien? Een mobieltje of een telefooncel op straat?’

‘Hoe is het op straat?’ vroeg Lucas. ‘Zijn er ook andere kinderen, zoals jij?’

‘Tuurlijk. En huizen en het park. En honden, je hebt toch wel eens een hond gezien?’

‘Is dat ook om in te wonen?’

In andere omstandigheden had Bram zich waarschijnlijk kreupel gelachen, maar Lucas meende het en dat was niet grappig.

‘Nee, honden zijn dieren. Ze zijn heel zacht en lief.’ Bram voelde dat het hopeloos was om ook maar te beginnen alles uit te leggen.

‘Je oom mag je niet gevangen houden’, zei hij na een korte stilte. ‘Hij heeft het recht niet.’

‘Hij is mijn voogd.’

‘Maar als we de politie bellen en ze zien hoe hij je behandelt, dan sluiten ze hem op en als ze je vader zoeken...’

‘Niemand heeft macht over mijn oom’, zei Lucas. ‘Hij is een duivel.’

‘Een duivel?’ lachte Bram. ‘Jij hebt teveel fantasie!’

Lucas stroopte zijn mouw op en toonde Bram de brandwonden. ‘Hier heeft hij me gisteren vastgepakt. Zijn handen zijn zo heet als het vuur uit de Hel.’

De brandwonden hadden inderdaad de vorm van vingers en als je goed keek kon je er zelfs vingerafdrukken in ontwaren! Bram voelde een ijskoude rilling over zijn rug lopen.

Hij wilde het niet geloven, maar hij kon niet ontkennen wat hij zag.

‘Iedereen die mijn oom probeert te dwarsbomen sterft’, ging Lucas verder.

Bram keek hem vol ongeloof aan.

‘Het meisje dat in het huis hiernaast woonde heette Flora. Ze wou me ook helpen, maar toen mijn oom erachter kwam, is ze plots heel ziek geworden. een maand geleden is ze gestorven.’

‘Dat is gewoon toeval’, zei Bram. ‘Trouwens, als je oom een duivel is, waarom draagt hij dan een kruis en staat het hier vol met wijwater? Daar kunnen duivels toch niet tegen?’

‘De Duivel kan elke gedaante aannemen die hij wil. En wie gaat een oude man verdenken, die elke zondag naar de mis gaat en een goede vriend is van de pastoor?’

‘We moeten toch iets kunnen doen?’ zei Bram. ‘Naar de kinderbescherming gaan of...’

Maar Lucas schudde nee. ‘Niemand kan hem stoppen. Niet zonder...’ Hij zweeg betrapt.

‘Zonder wat?’ vroeg Bram.

‘Nee, het is te gevaarlijk. Je bent mijn vriend.’

‘Ja, en vrienden helpen elkaar!’, zei Bram. ‘Vertel me wat je nodig hebt.’

Lucas aarzelde, maar hij voelde ook voor het eerst aan dat Bram een kans had.

‘Het is een boek. *De Grimoire van Elphas*.’

Bram fronste zijn wenkbrauwen. ‘De wat van wie?’

‘Een boek met spreuken en bezweringen, opgetekend door een gekke monnik in de elfde eeuw. Ze zeggen dat hij rechtstreeks in contact stond met de Hel.’

‘Het lijkt wel een griezelfilm’, merkte Bram op.

‘Wat is een griezelfilm?’

‘Laat maar. Waar is dat boek?’

‘Een vriend van mijn oom bewaart het voor hem.’

‘Bewaren? Waarom? Als het zo gevaarlijk voor hem is, waarom heeft hij het dan niet verbrand?’

‘Het boek kan niet vernietigd worden. Daarom heeft hij het in bewaring gegeven. Zijn naam is Paul Dumas. Alles wat je moet doen is het boek aan mij geven. De rest kan ik zelf.’

Bram was er niet gerust op. Het klonk allemaal behoorlijk gevaarlijk, om niet te zeggen ongeloofwaardig. Plotseling schoot hem iets te binnen. Een vreselijke, angstaanjagende gedachte.

‘Had Flora dat boek ook?’

‘Ze was dood nog voor ik erover kon beginnen. Jij bent mijn enige hoop.’

Lucas stak zijn hand uit, maar Bram aarzelde. Er waren doden gevallen en hij wilde de volgende niet zijn. Maar hoe kon hij deze jongen, die zijn vriend was geworden, in de steek laten? Uiteindelijk nam hij toch Lucas’ hand en zei: ‘Oké, ik doe het.’

Zodra zijn hand de huid van Lucas raakte, trok de jongen met een schreeuw terug.

‘Wat is er?’ schrok Bram.

‘Niks’, zei Lucas met een pijnlijk gezicht, maar Bram zag nu ook brandblaren in Lucas’ handpalm. Ze waren ongetwijfeld bijzonder pijnlijk. Mijnheer Dewit moest gestopt worden, wie of wat hij ook was.

4.

Bram kon haast niet slapen. Hoe kon hij ook na wat hij vandaag had meegemaakt? Hij wou dat hij Lucas nooit had ontmoet. Dan waren zijn grootste zorg nu de konijntjes en de lammetjes, de kanten gordijnen en het roze behang in zijn kamer... in Flora’s kamer.

Buiten klonken voetstappen en het geplets van water. Bram wipte uit bed en stommelde naar het raam. Het was donker, maar de maan was vol. Op de binnenplaats van het grijze huis stond een grote gestalte. Mijnheer Dewit had een jerrycan vast en sprenkelde een heldere vloeistof tegen de muur.

Was dat benzine? Het leek wel alsof hij de boel in brand wilde steken! De man ging helemaal rond en zorgde dat hij geen millimeter oversloeg. Toen hij klaar was ging hij met de lege jerrycan weer naar binnen.

Bram herinnerde zich het vocht dat hij had gevoeld toen hij vanmorgen over de tuinmuur was geklommen. Het was gewoon water, maar waarom goot hij het tegen de muur?

De truc met de ui had hem geen windeieren gelegd. Bram hoefde niet meer mee te helpen met het schilderwerk. Mams verbood het hem zelfs en raadde hem aan om buiten te gaan spelen, ver van de verfdampen.

In de telefoongids zocht Bram het adres op van Paul Dumas, stopte een stadsplattegrond in zijn rugzakje en trok op zijn fiets de stad in.

Mijnheer Dumas woonde maar een paar straten verder in een mooi huisje met tuinkabouters en een fonteintje in de voortuin. Met bonzend hart maakte Bram zijn fiets vast aan een lantaarnpaal, liep over het paadje naar de voordeur en belde aan. Even gebeurde er niets, maar net toen hij opnieuw wou aanbellen, deed een oud dametje in een zomerse bloemetjesjurk open.

‘Euh... dag mevrouw’, zei Bram. ‘Ik ben Bram. Mijnheer Dewit heeft me gestuurd. Ik heb een

boodschap voor mijnheer Dumas.'

'Mijn man is drie maanden geleden overleden', antwoordde het vrouwtje met een pijnlijke uitdrukking op haar gezicht en Bram voelde zich rood worden.

'O, sorry', zei hij snel. 'Maar mijnheer Dewit heeft een boek nodig. Het heet de *margarine van... nee... shit!*'

'Ik geloof dat ik weet welk boek je bedoelt', zei het vrouwtje en er was een glimlach rond haar mondhoeken verschenen.

'Kom maar even binnen.'

Bram volgde het vrouwtje haar huisje binnen.

'Ga maar zitten. Ik heb limonade als je wilt.'

Hoe ongeduldig Bram ook was om het boek te zien, hij kon de schurende dorst in zijn keel niet negeren en stemde toe.

Terwijl hij dronk van een heerlijk fris drankje, ging mevrouw Dumas op zoek naar het boek dat mijnheer Dewit aan haar man in bewaring had gegeven.

Bram had zijn glas net leeg toen ze weer de kamer binnen kwam zonder boek, maar met een brief.

'De *Grimoire van Elphas*, dat is toch het boek dat je bedoelt?' vroeg ze.

'Ja, ja, dat is het!' zei Bram opgewonden.

'Dit is het testament van Paul. Hij is ermee begraven.'

'Wat?'

Ze gaf hem de brief en daarin stond duidelijk, zwart op wit, dat Paul Dumas had opgedragen om na zijn dood begraven te worden met de *Grimoire van Elphas*.

'O nee!' kreunde Bram.

'Het is mijnheer Dewit zelf die hem heeft gevraagd om dit te doen.'

Bram kon wel huilen. Het enige dat Lucas kon verlossen van zijn oom, zat opgesloten in een graf. Mijnheer Dewit wist heel goed wat hij deed.

Bram bedankte mevrouw Dumas, maar voordat hij terug naar huis ging, maakte hij een omweg langs het kerkhof. Op het kantoortje bij de ingang wisten ze hem exact te vertellen waar Paul Dumas begraven lag. Hij was de laatste telg van een rijke bankiersfamilie en was bijgezet in het familiegraf. Het was veruit het grootste grafmonument op het kerkhof en ook het mooiste. Het was een rond paviljoen met Griekse zuilen, glasramen en een engel op het dak. Een smeedijzeren poort sloot de ingang af en Bram kon de gedenkplaten zien, die in de muur aan de achterkant zaten vastgeschroefd met gouden bouten. Eén van de platen was heel nieuw, in prachtig wit marmer met gouden letters:

PAUL DUMAS
1932-2006

Bram had een plan dat hem tegelijkertijd opwond en met afschuw vervulde. Hij moest en zou Lucas helpen. Hij moest en zou dat boek hebben. Vannacht!

Die avond bij het eten realiseerde Bram zich pas de ernst van wat hij van plan was. Lucas zou het wel begrijpen als hij er niet mee doorging, maar toen zag hij voor zijn geestesoog opnieuw de rode blaren op de armen en de handen van de jongen.

Natuurlijk kon hij die avond de slaap niet vatten en hij lag ongeduldig onder de lakens te wachten tot de stilte over het huis was neergedaald.

Om halfeen sloop hij de trap af met wat gereedschap van paps in zijn rugzakje, trok heel zacht de voordeur achter zich dicht en reed op zijn fiets de nacht in.

Het kerkhof was natuurlijk gesloten, maar met de hulp van een overhangende boomtak, kon Bram over de muur klimmen. De maan was vol, net als gisteren, en er waren weinig wolken, waardoor hij goed kon zien waar hij liep.

Het was ijselijk stil op het kerkhof. Af en toe klonk er geritsel tussen de struiken. Bram probeerde de talrijke griezelfilms die hij had gezien uit zijn hoofd te bannen. Skeletten, vampiers, spoken, zombies, dat bestond allemaal niet. Maar sinds hij Lucas had leren kennen, wist hij niet meer wat hij moest geloven en hij verwachtte ieder moment een benige hand uit een graf tevoorschijn te zien schieten.

Het paviljoen waar het hele geslacht Dumas was begraven leek wel een spookhuis in het grauwe maanlicht. De schaduwen veranderden de ogen van de stenen engel in donkere gaten, die de eenzame jongen aanstaarden. Bram omklemde het hek van het familiegraf en verzamelde opnieuw moed. Het grafmonument was afgesloten met een hangslot, maar daar had hij aan gedacht. Uit zijn rugzakje diepte hij een breekijzer en een hamer op, die hij van paps had geleend en met een paar rake slagen viel de roestige ketting rinkelend op de grond. Het hek draaide knarsend open en Bram knipte zijn zaklantaarn aan. De lichtbundel danste over de gedenkplaten en het stof en zand op de vloer knarste onder zijn gympen.

Met een plooitang begon Bram de bouten, waarmee de mar meren plaat in de muur zat, los te schroeven. Toen de laatste schroef eruit was, probeerde hij de plaat los te wrikken met het breekijzer. Ze gaf mee, maar was veel te zwaar en Bram moest loslaten. Met een harde dreun landde de marmeren steen vlak voor zijn voeten op de vloer. Brams hart begon sneller te slaan. In het gat zag hij een eikenhouten kist, maar nergens een spoor van de *Grimoire van Elphas*. Brams grootste vrees leek werkelijkheid te worden. Lag het boek soms in de kist bij het lijk? Moest hij de kist openmaken en tussen een stinkende massa beenderen en rottende ingewanden tasten? De gedachte alleen al deed zijn maag samentrekken. Maar wat zou Lucas zeggen als hij opgaf nu hij zo dichtbij was?

Bram draaide een knopje om in zijn hoofd, greep het koperen handvat en trok met al zijn macht. Maar de kist bleek lichter dan verwacht en Bram strompelde achteruit terwijl ze als een kogel uit de schacht schoot en met een bons op de grond voor de gedenkplaat landde. Het was een kleine vierkante kist van ongeveer dertig centimeter, die in hetzelfde hout was vervaardigd als de doodskist, die nu zichtbaar was, diep in de schacht.

Bram zuchtte opgelucht, want hij wist dat hij het boek had gevonden. Hij wrikte met het breekijzer onder het deksel en met een paar fikse hamerslagen gaf het slot mee. Daar lag het boek in rood fluweel, alsof het begraven was om nooit meer gevonden te worden. Het was gebonden in zwart leer en op de kaft stond geen titel of auteur, enkel een symbool met drie krullen in goud gestanst:

Bram propte het gereedschap en de buit in zijn rugzakje en duwde de lege houten kist weer in de schacht. De gedenkplaat was veel te zwaar om opnieuw op zijn plaats te schroeven. Het was bovendien al laat, of liever gezegd vroeg, want in de verte sloeg een kerkklok halfdrie. De mensen van het kerkhof zouden alles wel weer herstellen, maar hij moest er vooral voor zorgen dat hij geen sporen achterliet. Op het schenden van een graf stonden zware straffen.

Toen hij naar de uitgang liep, hoorde Bram ineens een geluid en hij dook weg achter een grafsteen. Was daar niemand? Zijn adem stokte toen hij acht ogen zag oplichten tussen het struikgewas. Ze starden hem aan, en leken dwars door hem heen te kijken.

Handlangers van Lucas' oom, wist Bram, klaar om hem met huid en haar te verslinden. Het was nog maar een meter of twintig tot bij de poort, maar de hellemonsters zouden ongetwijfeld sneller zijn en hem langs alle kanten omsingelen. Plots kwamen de ogen uit de struiken tevoorschijn en de jongen deinsde met een gil achteruit.

'Mauw?'

Bram zuchtte. Hij kon zich wel voor de kop slaan omdat hij zo'n bangerik was en terwijl de grijze poes en haar drie kleintjes, op muizenjacht gingen tussen de graven, klom hij opnieuw over de kerkhofmuur.

5.

Toen Bram bij zijn huis aankwam, zag hij licht branden in de slaapkamer van zijn ouders. Als ze maar niet hadden gemerkt dat hij weg was! Hij viel om van de slaap, maar kon niet anders dan wachten. Eindelijk werd het donker achter het raam. Bram opende de huisdeur en trok zijn schoenen uit om zo stil mogelijk de trap op te sluipen.

De deur van zijn kamer was nog steeds dicht en niets wees erop dat zijn ouders ook maar het minste vermoeden hadden dat hun zoon de hele nacht buiten was geweest om een graf open te breken. Met zijn kleren nog aan, liet hij zich op zijn bed vallen en sloep meteen in.

Zijn buit was hij niet vergeten en toen mams en paps na het ontbijt weer aan de slag gingen, verdween Bram stilletjes naar boven.

Hij draaide de deur van zijn kamer op slot en ging op zijn bed zitten met het oude boek op zijn knieën. Het vreemde symbool met de drie krullen glinsterde in het binnenvallende zonlicht. Was dit de sleutel tot Lucas' vrijheid? Bram bladerde door de oude pagina's en hoewel hij niet in magie geloofde, straalden de vreemde symbolen en diagrammen iets onbehaaglijks uit. Iets gevaarlijks.

Het zwarte leer voelde warm aan en de bladzijden leken te leven. Bram voelde zich duizelig worden en plots was zijn kamer verdwenen. Hij zag wereldsteden in vlammen opgaan en gruwelijke taferelen van dood en verderf. In de lucht boven de vlammenzee stond een monster dat op een kruising leek tussen een mens en een geit.

Met een ruk opende Bram zijn ogen. Mams riep voor het eten. Maar hij had toch net gegeten? toen zag hij het uur op zijn wekker. Het was één uur 's middags!

Het boek woog zwaar op zijn benen. Bram klapte het snel dicht en gooide het op de grond naast zijn bed.

Vijf uur verdwenen in het niets!

Die avond lag Bram klaarwakker in het donker, zijn ogen rustend op het vreemde boek op zijn bureau. De beelden die hij had gezien spookten door zijn hoofd.

Was het wel verstandig om het morgen aan Lucas te geven? Wist hij wel wat het was; wat het kon doen? Lucas vertrouwde hem, zoals echte vrienden elkaar vertrouwen wanneer de nood het hoogst is. Zijn oom was een Duivel die moest verslagen worden en dat kon alleen maar met het juiste wapen, hoe gevaarlijk het ook was. Als hij nu aarzelde zouden ze misschien wel allebei hetzelfde lot ondergaan als Flora. Nee, hij moest doorgaan, niet alleen voor Lucas, maar ook voor Flora... en voor zichzelf.

De nieuwe dag kondigde zich somber aan. Het raam was bespikkeld met regendruppels en de zon ging schuil achter een grauw wolkendek. Het was zaterdag en mams en paps waren boodschappen gaan doen. Bram hoorde Lucas' bal al botsen op de stenen.

Lucas keek op toen Brams hoofd boven de rand van de muur verscheen.

'Ik heb het!' fluisterde Bram en hij legde het dikke boek op de tuinmuur.

Lucas keek haastig achterom naar de openstaande deur. Ze konden mijnheer Dewit zien zitten aan het schrijftafeltje, verdiept in een boek.

'Ik wist wel dat je het kon', zei Lucas dolgelukkig en hij hielp Bram over de muur. Bram landde op de stenen aan de andere kant, terwijl hij het zware boek met één arm tegen zijn borst klemde. Lucas trok hem uit het zicht.

'Blijf hier tot ik je een teken geef!' fluisterde hij en ging opnieuw met zijn bal spelen opdat zijn oom geen argwaan zou krijgen. Bram voelde zich ontzettend zenuwachtig en zijn hart beukte in zijn borst.

'Wat voor boek is dit, Lucas? Ik heb rare dingen gezien en ik ben gisteren vijf uur kwijt geraakt!'

'Het is niet voor gewone mensen bestemd. Het is geschreven in het Enochiaans. Dat is de taal van de engelen.'

'Ben jij een engel?' vroeg Bram aarzelend.

Lucas glimlachte. 'Mijn vader is een engel geweest, dus ben ik het ook een beetje.'

'Je vader is een engel geweest?'

Binnen verschoof een stoel. Lucas bleef staan. Zijn bal rolde over de stenen en botste tegen Brams voeten. Hij wenkte hem en Bram volgde de jongen naar het midden van het terras. Mijnheer Dewit ging de kamer uit en ze hoorden hem de trap op gaan.

'Hij gaat nu bidden op zijn slaapkamer en dan begint hij aan het eten.'

'Bidden?' vroeg Bram. 'Waarom zou een duivel nu bidden?'

'Sjijt! Wil je dat hij je hoort?'

De jongens gingen naar binnen en in de woonkamer stak Lucas zijn hand uit.

'Geef me het boek.'

Bram aarzelde.

'Vertrouw je me soms niet?'

'Jawel, maar...'

'Snel! Verstop je!' Lucas rukte het boek uit Brams handen en duwde hem de keuken in.

Er kwam iemand de trap af.

Bram hurkte onder de keukentafel. Van daaruit had hij uitzicht op de woonkamer.

Lucas' oom bleef in de deuropening staan toen hij zijn neefje met het boek zag en keek vol ontzetting naar het symbool op het zwarte leer.

'Lucas, hoe kom je daaraan? Geef hier!'

Lucas sloeg het boek open, ongeveer in het midden en bleef zijn oom strak aanstaren.

'Geef me het boek, Lucas! Nu!'

Hij liep op de jongen toe om het af te pakken, maar Lucas prevelde iets onverstaanbaars en het volgende moment vloog mijnheer Dewit achteruit alsof hij geraakt werd door een onzichtbare auto. Hij smakte hard tegen de muur, maar krabbelde meteen weer overeind. Hij pakte het houten kruis dat hij op zijn borst droeg en hield het voor zich uit in de richting van de jongen. Dat leek niet te helpen, want Lucas las onverstoord verder. De Enochiaanse zinnen klonken vreemd en akelig uit zijn mond.

Het werd donker buiten, alsof het nacht werd midden op de dag. Een bliksemschicht lichtte even de hele kamer op.

Mijnheer Dewit griste een van de flesjes wijwater van de kast, maar toen hij zich omdraaide, bleef hij met een schok staan. Zijn gezicht verkrampte in een pijnlijke grimas en hij greep naar zijn hart. In zijn ogen zag Bram de angst en de pijn van een mens. Een duivel vreest de dood niet!

Lucas grijnsde nu en zong de spreuken uit het boek met luide stem. Hij genoot ervan om zijn oom te zien sterven. Mijnheer Dewit zakte op zijn knieën en met zijn laatste krachten slingerde hij het flesje naar Lucas. Hij miste de jongen, maar het flesje spatte uiteen tegen de muur en druppels wijwater regenden op hem neer. Lucas schreeuwde van de pijn en rook steeg op uit de brandwonden in zijn gezicht en op zijn armen. Nu drong het tot Bram door wie hier de echte duivel was.

Mijnheer Dewit zakte op zijn knieën. Een zwakke, oude man, die oog in oog stond met de Dood. Hij bleef wanhopig gebeden prevelen terwijl hij het houten kruis op zijn borst omklemde.

Bram krabbelde onder de tafel uit, vloog Lucas aan en probeerde het boek af te pakken. Maar Lucas duwde hem weg. De mouw van zijn hemd scheurde tot aan de schouder. Toen zag Bram de tatoeage. Nee, het was geen tatoeage, het was een moedervlek op zijn schouder en ze had exact dezelfde vorm als het symbool op de kaft van het boek. De drie krullen op het boek waren drie zessen: 666, het getal van de Duivel!

'Ik weet wie je vader is!' riep Bram uit.

Een bliksemschicht lichtte de kamer op en een oorverdovende donderslag deed de vensters trillen. Lucas staarde Bram grijnzend aan. Zijn ogen waren vuurrood en Bram zag er alle pijn en wanhoop van de Mensheid in.

'Flora wist het! Ze kon dwars door je heen kijken! Daarom heb je haar vermoord!'

Bram duwde Lucas tegen de buffetkast. kaarsen, beeldjes en flesjes vielen rinkelend omver.

Lucas gromde als een beest en zijn rode ogen leken vuur te spuwen. Een ongelooflijke kracht raakte Bram recht in zijn borst en hij vloog achteruit. Met een dreun landde hij tegen de kast. Even werd het zwart voor zijn ogen en toen hij ze weer opende zag hij mijnheer Dewit levenloos op het tapijt liggen.

Het begon steeds harder te onweren en de aarde dreunde terwijl Lucas hardop de verzen uit het boek las.

Hij is zijn vader aan het oproepen! flitste het door Brams hoofd.

Zijn dooreengeklutste verstand draaide op volle toeren. Zijn hand vond een flesje op de grond naast de kast. Wijwater!

Zonder verder na te denken trok hij de kurk eruit en gooide het water naar het boek in Lucas' handen.

'NEE!' brulde Lucas met monsterachtige stem, maar het wijwater vloei­de over de letters en liet de inkt uitlopen. De pagina's werden inktzwart en het volgende moment vloog de *Grimoire van Elphas* knetterend in brand. Lucas gooide het boek op de grond, maar er kwam ook rook uit zijn kleren en uit zijn mond!

'Bram, help me!', huilde hij en tranen van bloed liepen over zijn wangen.

Bram wendde zijn gezicht af toen Lucas ineens in een laaiende vuurzee veranderde en hij bedekte zijn oren om het geschreeuw niet te horen.

Toen hij zich weer omdraaide lagen er twee hoopjes smeulende as op de mat: het boek en het duivelskind.

Bram hees zich overeind en stond te trillen op zijn benen. Toen zag hij mijnheer Dewit bewegen en hij hielp de oude man overeind. Hij lachte toen hij de jongen zag en zei: 'Je hebt de juiste keuze gemaakt.'

'Is-is hij dood?' vroeg Bram.

'Het Kwaad sterft niet. Het komt alleen terug in een andere vorm. Maar zolang er mensen zijn zoals jij, is de wereld veilig.'

'Waarom hebt u het boek niet eerder vernietigd?'

'Geloof me, ik heb het geprobeerd. Ik heb het verscheurd, verbrand, vermalen, maar steeds weer vond ik het terug de volgende dag, alsof er niets was gebeurd. Toen Lucas ouder werd, heb ik het aan mijn vriend Paul Dumas in bewaring gegeven en alles gedaan om te verhinderen dat Lucas ernaar op zoek zou gaan.'

'Door hem in uw huis op te sluiten en de muren en deuren met wijwater te begieten', snapte Bram.

'De oudste middeltjes zijn nog de beste', lachte mijnheer Dewit.

Zijn ouders waren al thuis toen Bram afscheid nam van de buurman, maar hij betwijfelde of ze hem zouden geloven en dus zei hij ook maar niets.

Toen Bram de volgende dag bij mijnheer Dewit langs wou gaan, stond het huis te koop. Hij tuurde door het raam naar binnen, maar de kamer was leeg. Net alsof er niets was gebeurd. Maar hij wist beter.